

ת"ד 6625/12/14 - מדינת ישראל, באמצעות תביעות תעבורה תל אביב נגד שמואל רבינוביץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

26 ינואר 2016

ת"ד 6625-12-14 מדינת ישראל נ' רבינוביץ

בפני כב' השופט רועי פרי

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות תעבורה תל אביב

ע"י ב"כ עו"ד עידן שניר

נגד

הנאשם: שמואל רבינוביץ

באמצעות ב"כ עו"ד ארז רופא

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין בגין עבירות של נהיגה בקלות ראש, אי ציות לתמרור 303 וגרימת חבלה של ממש לאדם.

2. למקרא כתב האישום, עולה כי הנאשם נהג רכב ביום 17.4.14, בשעת ערב, ברחוב לוחמי גליפולי בתל-אביב, מדרום לצפון, והתקרב לכיכר עם רחוב יד לבנים (להלן: "הכיכר").

אותה שעה רכב תומר ארזואן על אופניו ברחוב יד לבנים, ממערב למזרח, ונכנס עם אופניו לכיכר עם רחוב גליפולי, משמאל לכיוון נסיעת הנאשם.

בכיוון נסיעת הנאשם מוצב תמרור 303 (זכות קדימה לתנועה החוצה במעגל).

עמוד 1

הנאשם, כך נטען, נהג בקלות ראש, עת נכנס לכיכר, לא ציית לתמרור ובתוך כך לא נתן זכות קדימה לרוכב האופניים, חסם דרכו וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה נחבל הרוכב חבלות של ממש, בדמות שבר בקרסול ימין, אשר קובע בגבס.

יריעת המחלוקת

3. ההגנה הודתה בנהיגת הנאשם במקום ובזמן, בכיווני הנסיעה, וטענה שהרוכב לא הגיע **"לכיכר בכביש כחוק. הוא הגיע משביל אחר על הכיכר עצמה" - ע' 3, ש' 7.**

ההגנה כפרה באחריות הנאשם לקרות התאונה, אם כי לא חלקה באשר לחבלות, שנגרמו לרוכב.

ההגנה טענה כי הנאשם עצר רכבו עובר לכניסתו לצומת ונתן זכות קדימה לשני רוכבי אופניים אחרים, שנעו בכיכר.

הנאשם התקדם לעבר הכיכר, או-אז התפרץ הרוכב המעורב מחלקה המרוצף ופגע בחלקו הקדמי שמאלי של רכב הנאשם. משכך נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

פרשת התביעה

4. הרוכב המעורב, תומר ארזואן, העיד כי במועד האירוע רכב על אופניו ברחוב יד לבנים בתל אביב לכיוון הכיכר.

כשהיה בתוך הכיכר, **"הגיע רכב מצד ימין נכנס לי בצד ימין" - ע' 7, ש' 1.**

הרוכב סיפר כי נפל על מכסה המנוע של הרכב ומשם לכביש ואופניו נזרקו.

עת וקם הבין ששבר את קרסול ימין (עצם השוקית).

הרוכב ציין כי עת שהגיע לכיכר רכבו של הנאשם עמד לפני מעבר החציה.

הרוכב ציין כי המרחק עת הבחין ברכבו של הנאשם עובר לפגיעה היה 3 מטרים.

בחקירתו הנגדית אישר העד כי רוכב הוא על אופני מרוץ מזה כשנתיים, אך לא משתתף בתחרויות.

העד אישר כי הבחין בשני רוכבי אופניים לפניו, אך אלה לא נסעו בטור ואינם קשורים אליו.

העד ציין כי מניח הוא שהנאשם ראה את שני הרוכבים, שכן **"הוא עצר לפני מעבר החציה, אותי**

הוא פספס" - ע' 7, ש' 20.

העד ציין כי נסע במהירות איטית ועמד על כך שלא עבר את הכיכר.

העד הסביר על גבי תרשים שהציג לו הסנגור (נ/1) כי הגיע מכיוון החץ שמסומן ב' בתרשים והנאשם הגיע מכיוון החץ המסומן א', "אני הייתי בעיצומו של הכיכר, וראיתי את הנאשם ממשיך בנסיעה והספקתי לצעוק לו ואוו כי ראיתי שהוא היה במרחק קצר ממני, 30 ס"מ" - ע' 8, ש' 1-3.

העד סימן על גבי התרשים את מקום האימפקט.

העד עמד על כך כי הנאשם לא נתן לו זכות קדימה.

העד עמד על כך כי היה מגע בין הרכב שפגע בו (באופניים) בצד ימין.

הסנגור הטיח בעד כי נסע במהירות, והעד הכחיש את הדברים.

העד הכחיש כי נסע על גבי השביל שעל הכיכר - ע' 8, ש' 19-20.

העד עמד על כך כי המפגש אירע בדיוק עת היה באמצע הכיכר.

"אני נכנסתי לכיכר לפניו. זכות הקדימה המלאה היא שלי". - ע' 8, ש' 26.

5. המתנדב, מר יוסי וייס, ערך דו"ח פעולה (ת/1) ומזכר (ת/2).

בהתאם לת/1, ציין המתנדב כי הגיע למקום האירוע והבחין ברכבו של הנאשם עומד בתוך הכיכר כשפניו לכיוון צפון.

רוכב האופניים ציין כי הגיע מרחוב יד לבנים, נכנס לכיכר והבחין ברכבו של הנאשם שהגיע מרחוב גליפולי.

פונה לבית חולים איכילוב באמצעות מד"א.

הנאשם מסר למתנדב כי נכנס לכיכר לאחר שנתן זכות קדימה לשני רוכבי אופניים, וכשכבר היה בתוך הכיכר, ירד הרוכב המעורב מן המדרכה הפנימית והפתיעו, "ואז פגעתי בו קלות הפגיעה בצד שמאל קדמי של הרכב".

המתנדב הבחין בשריטה בפנס שמאל ראשי של הרכב.

האופניים נמסרו לאשת הרוכב (ת/2).

בחקירתו הנגדית אישר העד כי הגיע ראשון למקום התאונה ולא ערך תרשים.

העד ציין כי לא ערך תרשים משום שהאופניים לא נמצאו במקום נפילתם.

6.

בוחן התנועה, רס"ב נסים חורי, ערך חוות דעת ותרשים (ת/3).

מהמסמכים עולה, כי עסקין בתיק הצמדה, כאשר הבוחן יצא לשטח ביום 24.9.14.

הבוחן הוציא את התרשים ממאגר התרשימים של המשטרה, ציין את הרחובות, כיווני הנסיעה של הנאשם והרוכב, קיומו של תמרור 303 - כיכר לפניך, מוצב על גבי הכיכר.

הבוחן ציין כי מצא שלרכבו של הנאשם קיים שדה ראייה שמאלה, מקו הכניסה לכיכר,

100 מ' לפחות.

הבוחן ציין כי לרוכב המעורב קיים שדה ראייה ישר לפניו של 100 מ' לפחות.

בחקירתו הנגדית, ציין הבוחן כי בדק את רוחב הכביש ומקום התאונה, ומצא שהדברים תואמים לתרשים.

לא ערך הצבעה במקום.

הבוחן ציין כי כיווני הנסיעה ברורים, קיימות הודעות המעורבים, ומכאן אין צורך בביצוע הצבעה לאחר 4.5 חודשים מהאירוע.

הבוחן אינו יכול לקבוע את מקום האימפקט.

הסנגור המלומד, הטיח בבוחן את טענת הנאשם, לפיה הרוכב התפרץ לכביש מהחלק הפנימי המרוצף של הכיכר ופגע בו בפגוש שמאל.

העד השיב כי למעשה הנאשם טוען שתי טענות, האחת כי כלל לא ראה את הרוכב והשניה כי הרוכב הגיע מהחלק הפנימי המרוצף.

הבוחן ציין כי לא סבר שיש לעמת את הרוכב עם טענה זו, "מאיפה הוא יבוא. מהשמיים? הרוכב הגיע מהכיכר והוא גם מאמת שלפניו היו שני רוכבים אז היה צריך לראות אותו איפה שהוא" - ע' 11, ש' 17-18.

הבוחן עמד על כך כי מי שהגיע לכיכר צריך ליתן זכות קדימה לתנועה שבכיכר.

כשהטיח הסנגור בעד, שהנאשם נתן זכות קדימה לרוכב, השיב העד: "איך אתה אומר את זה. אני יכול רק להגיד מעצם העובדה שרוכב האופניים נכנס מרחק מסויים עד לכיוון נתיב הנסיעה של הנאשם שמסומן בחץ א', אני מבין שרוכב האופניים עשה כברת דרך מסוימת והנאשם היה צריך להבחין בו ולראות אותו" - ע' 12, ש' 3-1.

הסנגור הטיח בעד, כי הרוכב הגיע במהירות של 25-30 קמ"ש, שכן מדובר באופני מירוצים.

העד ציין כי שדה הראיה בו נהג הנאשם מקו הכניסה לכיכר הוא 100 מ' לפחות שמאלה, כך שהיה עליו לראות את הרוכב בטרם כניסתו לכיכר.

הסנגור העלה אפשרות שהרוכב הגיע במהירות של 40 קמ"ש, והבוחן חישב לפי מהירות זו שהנאשם יכול היה לראותו 9-10 שניות עובר להגעתו לכיכר **"וזה מרחק די גדול"**.

7. הוגשה בהסכמה תעודה רפואית אודות הרוכב - **ת/5**.

פרשת ההגנה

8. מהודעתו של הנאשם מיום 22.4.14 (**ת/4**), עולה כי נהג ביום האירוע בשעה 18:10 לערך ברחוב לוחמי גליפולי, מדרום לצפון והגיע לכיכר עם רחוב יד לבנים, עצר על מנת ליתן זכות קדימה לשני רוכבי אופניים.

הכיכר התפנתה ולא ראה דבר בכביש המגיע משמאל ומכאן התקדם **"ופתאום התפרץ רוכב אופניים שאני לא בטוח מאיפה הוא הגיע והוא ירד מהחלק הפנימי המרוצף של הכיכר ופגע לי בפנס ובפגוש הקדמי בצד שמאל, הוא התהפך ונפל לרצפה..."** - ש' 7-9.

בכיוונו היה נתיב אחד, לא הבחין כי מגיע רוכב נוסף.

הנאשם טען כי נסע במהירות "ממש אפסית".

הנאשם מסר כי שני רוכבי האופניים האחרים היו ילדים ואינם מוכנים להעיד.

מזג האוויר היה בהיר במועד האירוע והראות נקיה.

הנזק שנגרם לרכבו הינו שריטה בפגוש מצד שמאל ושפשוף בזכוכית הפנס.

טען כי הנהג שנסע מאחוריו הוא זה שהזמין אמבולנס - ש' 10.

הנאשם הוסיף בהודעתו, כי הילדים שהיו במקום אמרו לו שהרוכב בא במהירות וירד מהמדרכה - ש' 32.

9. הנאשם העיד להגנתו.

חזר על הדברים כי עצר לפני מעבר החציה והתקדם עד לכניסה לכיכר, כי אך משם ניתן לראות את צדו

השמאלי של הכביש.

נתן זכות קדימה לשני נערים רוכבי אופניים, שנעו משמאל לימין.

הסתכל וכשאיש לא היה בכיכר החל להתקדם במהירות איטית, וכשהגיע עד לכיכר עצמה התפרץ רוכב האופניים מחלקה המרוצף, **"הוא פגע בחלק הקדמי שמאלי של המכונית שלי, יש לי סימן על הפנס, הוא עשה סלטה והתהפך ונפל לפני המכונית"** - ע' 14, ש' 6-8.

הנאשם ציין כי הנערים ראו את המתרחש וצינו בפניו שהרוכב ירד מהמדרכה במהירות גבוהה. טען כי ביקש מהרוכבים את מספר הטלפון שלהם אך אלה פחדו.

"אני לא ראיתי מאיפה הוא ירד" - ע' 14, ש' 15.

הנאשם טען כי היה נהג שנסע מאחוריו, שיצא מרכבו לאחר התאונה, וממה שהבין נהג זה התקשר להזמין אמבולנס ואף נתן את מספר הטלפון שלו לרוכב.

בחקירתו הנגדית, הטיח התובע בנאשם, כי בהודעתו לא ציין שראה מהיכן הגיע הרוכב.

הנאשם השיב כי עצר, הרוכב לא היה בכיכר ולא הגיע מחלקו השמאלי של הכביש, על כן אינו יכול להגיד שראה אותו כי הוא לא היה.

לאחר שהתקדם, הגיע הרוכב במהירות רבה, אך אינו יודע מהיכן, ממה שראה שהלה הגיע מחלקה המרוצף של הכיכר ופגע בו בשניה האחרונה.

הנאשם סימן לבקשת התובע על פני התרשים, ת/3, את מקום האימפקט.

הנאשם הסביר כי רוכבי האופניים הגיעו משביל האופניים, ואף ציין את השבילים בתרשים זה.

הנאשם ציין כי משמאל לכיכר חנו כלי רכב, הנערים אמרו לו שהרוכב ירד מהמדרכה, **"אני לא יודע מאיפה הוא ירד, מהמדרכה או מהכביש"** - ע' 15, ש' 31-32.

הנאשם נשאל מדוע לא לקח את פרטיו של הנהג הנוסף שנסע מאחוריו, וזה השיב כי הנהג נתן את פרטיו לרוכב.

10. מומחה ההגנה, מר רפי וולמרק, ערך חוות דעת (נ/2).

בהתאם לחוות הדעת, יצא הבוחן, ביום 22.10.15, עם הנאשם לשטח, ערך צילומים ובדיקת שדה הראייה בכיוון נסיעת המעורבים.

לחוות הדעת צורפו תמונות רכבו של הנאשם והנזק שנמצא (תמונות 6-7) ותמונת אופני הרוכב, כפי שצולמה

ע"י הנאשם ביום התאונה (תמונה 5).

מסקנת הבוחן כי התאונה כלל לא נחקרה ע"י הבוחן המשטרתי (תיק הצמדה) ובתיק החקירה אין כל מידע מקצועי המבסס את קביעת הבוחן המשטרתי שהנאשם לא ציית לתמרור 303. לא נערכה עבודת בוחנות ושחזור. בוחן ההגנה טען כי על פי מדידה שערך מדובר בשדה ראייה של עד 30 מטרים מדוד, מאחר ובכיוון נסיעת הרוכב קיימת גדר מבנה וחונים כלי רכב היוצרים מגבלת שדה ראייה.

בוחן ההגנה קבע כי לאור הצבעתו עם הנאשם בשטח והמדידות שערך, מסקנתו הינה שהנאשם לא יכול היה להבחין ברוכב עת נכנס לצומת מאחר והרוכב לא היה בתחום שדה הראייה. מרגע תחילת כניסתו למעגל התנועה, **"הרי מבטו צריך להיות מופנה לפנים וכן לעבר התנועה המתקרבת למעגל, התנועה מכיוון מזרח"**.

11. במהלך עדותו הראשית, הוסיף בוחן ההגנה, נתונים וראיות **שאינם** מופיעים בחוות דעתו, לפיהם הנאשם הציג בפניו את אתר הפייסבוק של הרוכב שממנו עולה כי עסקין ברוכב מקצועי. המדובר ברוכב המשתתף בתחרויות, ועל כן מסיק הבוחן שאין המדובר במי שנסע להנאתו, אלא נסע **"במהירות שאינה נמוכה"** - ע' 19, ש' 4.

התמונות שהעביר הנאשם לבוחן והוגשו ע"י הבוחן סומנו **נ/3**.

הבוחן אף העיד על עצמו, כי ערך בדיקה עצמית באחד מימי השבת עת נסע אחרי רוכבי אופניים באזור לכיש, תוך שהבחין שמהירותם נעה סביב 30-60 קמ"ש, **"אך מאחר שמדובר פה בשטח עירוני בתאונה סביר להניח שהוא היה סביב ה- 30 קמ"ש"** - ע' 19, ש' 6-7.

הבוחן טען כי האופניים נעו במהירות של 30 קמ"ש, והיו כ- 45 מטרים מעין הנאשם לכיוון מערב, ומכאן הנאשם לא יכול היה לראותם ולכן התאונה הינה בלתי נמנעת, **"כי האופניים לא היו בשדה הראיה שלו עת נכנס למעגל התנועה"** - ע' 19, ש' 10-11.

התובע הטיח בעד את סימון האימפקט שסומן ע"י הנאשם ששונה מהקו הדמיוני של תנועת הרוכב כפי שסימנו העד **(ת/3 - אות i וסביבה עיגול - אל מול תמונה 4 לנ/2)**.

העד טען כי עת הבין הרוכב שתרחש תאונה **"הוא ברח שאמלה לתוך מעגל התנועה"** -

ע' 21, ש' 16.

לדברים אין זכר בחוות הדעת.

באשר לגרסת הנאשם שהרוכב נסע על גבי חלקה המרוצף של הכיכר, ציין הבוחן כי הוא לא קבע שהרוכב נסע על החלק המרוצף, אולם זו אופציה שקיימת.

התובע הטיח בעד שנניח במקום אופניים היה מדובר באופנוע שנוסע 50 קמ"ש, הרי לשיטתו כל תאונה הינה בלתי נמנעת, והעד השיב בשלילה.

התובע שאל את הבוחן כיצד הסיק שהרוכב נסע במהירות של 30 קמ"ש, וזה השיב כי נסע אחרי רוכבי אופניים בלכיש, **"במקרה זה, מדובר בשטח עירוני והורדתי ל- 30 קמ"ש"** -

ע' 23, ש' 18-19.

התובע הטיח בעד כי טענתו כי הרוכב "ברח שמאלה" לא הוטחה במעורב, והעד השיב כי הוא ניתח את התאונה כבוחן.

דין והכרעה

12. לאחר ששמעתי ברוב קשב את מכלול הראיות בתיק זה, האזנתי לעדי התביעה, לנאשם ולמומחה מטעמו, עיינתי שוב במוצגים השונים וקראתי דפי פרוטוקול, נחה דעתי כי התביעה השכילה להוכיח העובדות המתוארות עלי כתב האישום, במידת הנטל המוטל על כתפיה.

עם זאת מצאתי כי אופן נהיגת הנאשם, בעת האירוע, לא הגיעה לכדי נהיגה בקלות ראש עפ"י סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: **"הפקודה"**), אלא לנהיגה בחוסר זהירות, בהתאם לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

מכאן מצאתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מעבירה של נהיגה בקלות ראש ולהרשיעו בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות, אי ציות לתמרור 303 וגרימת חבלה של ממש לאדם, בניגוד לסעיף 38(3) לפקודה.

13. רוכב האופניים הותיר בי רושם חיובי.

התרשמתי מבחור בשנות ה-30 לחייו, שסיפר באופן פשוט, ללא תוספות שאינן ממין העניין, את אשר אירע וחווה. הרוכב לא הגדיל את נזקיו, סיפר ששבר את קרסול ימין בעטיה של התאונה.

הודעתו המשטרית לא הוגשה מצד ההגנה.

הלה אישר שהינו רוכב על אופני מרוץ, מסוג קנונדייל, שנתיים עובר לאירוע וטען כי אינו משתתף בתחרויות.

הרוכבים שהיו לפניו אינם קשורים אליו, והיו עצמאיים.

הרוכב אף מזער את חלקו-אשמו של הנאשם בכך שטען כי: **"אני מתאר לעצמי שהוא ראה אותם. הוא עצר**

לפני מעבר החצייה, אותי הוא פספס" - ע' 7, ש' 20.

אני דוחה מכל וכל את טענת בוחן ההגנה, מר וולמרק וטענת הסנגור המלומד בסיכומיו, כי אין ליתן בעדות הרוכב אמון, לאור התמונות שהציגה ההגנה (נ/3) ומעצם רכיבתו על אופני מרוץ.

בוחן ההגנה לפי חוות דעתו פגש בנאשם ויצא עמו לשטח בתאריך 22.10.15.

פרשת התביעה ועדות הנאשם התקיימו בישיבת ההוכחות הראשונה - 1.11.15, דהיינו **לאחר** פגישת בוחן ההגנה והנאשם.

מדוע לא הוטחו ברוכב, במהלך עדותו, ממצאי הנאשם מתוך עמוד הפייסבוק הנטען או הוצגו לו לצורך קבלת התייחסות התמונות - נ/3?

הנאשם לא העלה בהודעתו המשטרית (ת/4) ולא במהלך עדותו בבית המשפט את ממצאיו והטענה כי המדובר ברוכב מקצועי המשתתף במרוצים.

יתרה מכך נתונים ותוספות אלה באו לידי ביטוי בעדותו של מומחה ההגנה בחקירתו הראשית, מבלי שהדברים קיבלו ביטוי בחוות דעתו.

מכלל האמור, אני מעניק משקל אפסי לטענות אלה ולתמונות הנוספות שהציג הבוחן נ/3.

הבוחן לא צילם, הבוחן ניזון מהנאשם, שהנאשם עצמו לא העלה את הדברים בחקירתו בבית המשפט - הדבר מעלה בי תמיהות.

לרוכב לא ניתנה ההזדמנות להתייחס לתמונות, האם עסקין בתמונות מאתר הפייסבוק שלו, האם הוא אשר מצולם בהם וכיוב'.

סוף דבר, אני מעניק לטענות אלה ולתמונות נ/3 - משקל אפסי.

14. הרוכב עמד על כך כי נסע במהירות איטית, שני רוכבי אופניים נסעו לפניו, הבחין בנאשם עוצר לפני מעבר החצייה וכנראה שאותו "פספס" הנאשם, שכן עת היה בעיצומה של הכיכר, הנאשם המשיך בנסיעה, העד הספיק לצעוק "וואו", ואז ארעה ההתנגשות באמצע הכיכר. הרכב פגע באופניים בצד ימין. העד עמד על כך שנכנס לכיכר לפני הנאשם ומכאן מדובר בזכות הקדימה שלו.

גרסת העד נתמכת בעדותו של הבוחן המשטרתי, שמציין כי הרוכב הספיק לעבור כברת דרך, עד לכיכר ביחס לנאשם, ומכאן היה על הנאשם להבחין ברוכב, בהינתן שדה הראיה.

15. גרסת הנאשם מתפתחת.

אומנם, הנאשם עמד על כך כי עצר לפני מעבר החצייה והתקדם לכניסה לצומת, תוך שאפשר לשני

הנערים שרכבו על גבי אופניים לחלוף בכיכר, אולם באשר לרכב המעורב מציין הנאשם כי לא הבחין בו.

באחת מציין הנאשם כי זה התפרץ **"שאני לא בטוח מאיפה הוא הגיע והוא ירד מהחלק המרוצף של הכיכר..."** - ת/4, ש' 7-9.

בסוף הודעתו מציין הנאשם כי הילדים (שני הרוכבים) במקום אמרו לו שהרכב המעורב הגיע במהירות ירד מהמדרכה - ת/4, ש' 32.

עסקין בעדות מפי השמועה, ואני מתעלם ממנה לחלוטין, שני הנערים לא העידו בפני.

אמור מעתה, גרסת הנאשם, **כך להתרשמותי**, איננה נשענת על ידיעה אישית, אלא על דברים שמסרו לו שני ילדים, הוא עצמו לא הבחין ברכב נוסף, אינו יודע מהיכן הגיע, אך מציין באחת שזה התפרץ והגיע מחלקה המרוצף של הכיכר.

לא ניתן לבסס ממצא על גרסה זו של הנאשם, בשים לב לביסוסה עלי עדות מפי השמועה, על ילדים שכלל לא הובאו לעדות.

מעבר לכך, הנאשם מציין כי במקום היה נהג נוסף, שנסע מאחוריו ואף הזמין אמבולנס.

הנאשם לא הביא נהג זה לעדות מטעמו, והרכב לא נשאל ולו שאלה אחת, מצד ההגנה, באשר לנהג הנוסף, טוענת הנאשם כי זה נתן לרכב את פרטיו - ודי לחכימא ברמיזא.

הנאשם לא ציין במהלך הודעתו המשטרית (ת/4) כל בעיה בשדה הראיה משמאל (ממערב, כיוון הגעת הרכב).

עם זאת, בבית המשפט, אך בחקירתו הנגדית (ע' 15, ש' 16-17), טען הנאשם לכלי רכב שחנן משמאל לכיכר.

הדברים מתפתחים בחוות דעתו של מומחה ההגנה באשר למגבלה בדמות גדר מבנה וכלי רכב חונים, עם זאת לא ניתן לבסס ממצא על מגבלת כלי הרכב החונים, שכן איננו יודעים מצב הדרך בעת התאונה.

אינני מקבל את מדידת מומחה ההגנה, כמפורט בתמונה 8 לנ/2, כקו שדה הראייה לשמאל.

את קו שדה הראייה יש לבחון מקו הצומת.

גם הנאשם עצמו מספר כי עצר לפני מעבר החצייה והתקדם **"יותר עד לכניסה לכיכר, כי רק משם אפשר לראות את צד שמאל, התקדמתי עד לקו שבו ניתן לראות"** - ע' 14, ש' 1-3.

קרי, לא מקו מעבר החצייה כפי שמתאר בוחן ההגנה בתמונה **מס' 8 לנ/2**, אלא מקו הצומת ממש.

מכאן לא מצאתי שחוות דעת בוחן ההגנה (נ/2) סותרת את ממצאי הבוחן המשטרתי בשטח ומדידת שדה הראייה (ת/3) - לאור **השוני** בנקודה ממנה נמדד שדה הראייה ע"י שני הבוחנים.

16. לא מצאתי בסיס להערכות בוחן ההגנה, באשר לניתוח אופן קרות התאונה.

מר וולמרק מציין כי הוא מבסס את ממצאיו כי הרוכב המעורב נהג במהירות של 30 קמ"ש, על בסיס העובדה כי הלה רכב על אופני מרוץ והעובדה שהבוחן יצא לנסיעה אחרי רוכבים (אחרים) באזור לכיש, כשהוא נוסע עם רכבו אחריהם, ובשל העובדה שמדובר בשטח עירוני, הפחית המהירות שנמדדה ל- 30 קמ"ש - ראו תשובת הבוחן לתובע, ע' 23, ש' 18-19.

עם כל הכבוד, הערכות שכאלה אינן יכולות לבסס ממצא במשפט פלילי.

גם אופני מרוץ יכולים לנסוע במהירות של 5 קמ"ש, ואין קשר בין הרוכבים בלכיש אחריהם נסע הבוחן המלומד לתאונה נשוא תיקנו.

כל שכן, מדידת מהירות באמצעות רכב, ביחס לכלי רכבים אחרים, המצויים בתנועה, ללא שימוש באמצעי מדידה אלקטרוניים מדויקים - אין לבסס עליה כל ממצא.

אינני מעניק לתמונות "החדשות" שצירף הבוחן (נ/3) ולתוספות האחרות מטעמו, כפי שעלו בעדותו ואין להן זכר בחוות דעתו - כל משקל.

כך, באשר לטענה כי הרוכב שצפה את התרחשות התאונה, כדי להמנע ממנה "ברח שמאלה"

ופגע ברכבו של הנאשם בצד שמאל.

לדברים אין אח ורע בחוות הדעת (נ/2).

איזה ערך יש למסקנות מקצועיות שמעלה עד מומחה והוא אינו טורח לכתוב אותן בחוות דעתו?

יתרה מכך, הנאשם עצמו אינו מעלה גרסה לפיה הרוכב "ברח שמאלה" כדי להתחמק מהתאונה.

בהתאם לסימון הנאשם והרוכב המעורב כמקום האימפקט המשוער (ראו ת/3, נ/1), ניכר כי הרוכב המעורב עבר כברת דרך, רבה יותר מאשר הנאשם מקו הצומת/הכניסה לכיכר עד לנקודת האימפקט.

להתרשמותי מהראיות, הנאשם אכן עצר לפני מעבר החצייה, ובהמשך התקדם בנסיעה איטית לקו הצומת ועצר בכניסה לפני הכיכר. אפשר לשני נערים רוכבי אופניים לחלוף את הכיכר, או-אז המשיך בנסיעתו, מבלי שנתן תשומת לב מלאה לדרך, ומבלי שהבחין כי קיים רוכב שלישי, נוסף - הרוכב המעורב.

הרוכב המעורב שהיה כבר בתוך הכיכר, בעיצומה, נפגע מחלקו השמאלי של רכב הנאשם.

כתוצאה מכך נגרם נזק לפגוש שמאל קדמי של רכבו של הנאשם ולפנס קדמי שמאלי.

רוכב האופניים נפל על גבי הכביש ונגרמה לו חבלה של ממש בדמות שבר בקרסול ימין - ת/5.

הנאשם לא הבחין ברוכב זה. הנאשם מסיק התפרצותו של הרוכב והגעתו מחלקה המרוצף של הכיכר מדברים שמסרו לו שני הנערים, רוכבי האופניים.

עם זאת, המדובר בעדות מפי השמועה, שאין לבסס עליה כל ממצא.

להתרשמותי, הנזק אותו תיאר הנאשם בהודעתו **(4/ת)** כאמור לעיל, והתמונות שצורפו לחוו"ד ההגנה **(תמונות 6-7, נ/2)**, מחזקים את גרסת הרוכב.

היינו, שהנאשם באמצעות צד שמאל קדמי של רכבו פגע ברוכב, באופניו, ולא במצב של "בריחה שמאלה", מצד הרוכב, או-אז היינו מצפים לראות נזק בחזית רכבו של הנאשם.

"ואז פגעתי בו קלות הפגיעה בצד שמאל קדמי של הרכב" - ראו דברי הנאשם למתנדב, ת/1.

17. ודוק, לא נעלמו מעיני טענות ההגנה באשר לאי מיצוי החקירה מצד הבוחן המשטרתי, לרבות יציאה מאוחרת לשטח, במסגרת 'תיק הצמדה'.

ההלכה המרכזית בעניין מחדלי חקירה מצויה במסגרת ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, מיום 18.5.06 והאסמכתאות המרובות המצוטטות שם.

נאמר, כי בבסיס חובת החקירה עומדת החובה לפעול לחקר האמת והבאת האשם האמיתי לדין.

חובה זו, קובע כב' השו' רובינשטיין, המשנה לנשיאת בית המשפט העליון, כתוארו דהיום, הינה חובה למיצוי הליכי חקירה כראוי, ובתוך כך חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן בהיותו אמצעי לחשיפת האמת.

מטרת החקירה אינה מציאת ראיות להרשעת חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי החשוד ובין אם להרשעתו - ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (2) 466.

במקרים של מחדלי חקירה, בית המשפט ישאל עצמו, כך נקבע בהלכה הפסוקה, אם אלה כה חמורים עד כי יש חשש לקיפוח הגנת הנאשם.

מחדלי חקירה נבחנים כמכלול, לאחר שמיעת התיק במלואו, ותמיד ישווה בית המשפט לנגד עיניו את ההבדל בין דיות הראיות לבין מיצוי החקירה.

התביעה הפלילית צריכה להביא ראיות מספיקות ולא ראיות מקסימליות להוכחת אשמתו של הנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

מחדלי חקירה אינם מביאים מניה וביה לזיכוי נאשם, עם זאת במישור של כמות מחדלי חקירה היורדת לשורשו של הליך, יכול הדבר לפגוע ביכולת הנאשם להתגונן, ובתוך כך לעורר ספק סביר באשר לאשמה.

בעניין מחדלי חקירה מהותיים, ראו, בין היתר: ע"פ 5109/09 דביר חליוה נ' מדינת ישראל, מיום 20.8.13; עפ"ת (תל אביב) 34820-12-14 מואיז דמנשה נ' מדינת ישראל, מיום 1.1.15; עפ"ת (תל אביב) 11915-05-15 ויצמן נ' מדינת ישראל, מיום 21.5.15.

לא מצאתי בתיק זה מחדלי חקירה מהותיים היורדים לשורשו של ההליך.

המדובר בתיק 'הצמדה', בו הבוחן יצא לשטח לאחר מספר חודשים. אין מחלוקת באשר לכיווני הנסיעה. הן הנאשם והן לרוכב המעורב ניתנה ההזדמנות לסמן את נקודת האימפקט במהלך הדיון, והדברים דומים.

התרשימים הוגשו, לרבות תמונות שצילם בוחן ההגנה.

התיק בעיקרו מבוסס על ממצאי מהימנות, בשים לב לעובדה שבכיוונו של הנאשם, ואין על כך מחלוקת, הוצב תמרור 303 כדין.

כאמור, התרשמתי מהראיות, כי הנאשם נהג במהירות איטית, עצר לפני מעבר החצייה עובר לצומת ובהמשך בקו הצומת, בכניסה לכיכר. אפשר לשני רוכבי האופניים לחלוף בכיכר, ממערב למזרח, או-אז המשיך בנסיעתו, חרף שהרוכב המעורב כבר נכנס לכיכר. בעשותו כן לא נתן הנאשם תשומת לב מלאה לנעשה בכיכר, ובתוך כך לא איפשר לרוכב המעורב לחלוף בכיכר בבטחה ולא נתן לו זכות קדימה, כזכותו הנובעת מתמרור 303 המוצב במקום, ואין עליו חולק.

בנהיגתו זו, הנאשם נהג בחוסר זהירות, אך לא בקלות ראש.

בעטיה של התאונה וכתוצאה ממנה נגרמה לרוכב, חבלה של ממש, בדמות שבר בקרסול ימין.

מה בין סעיף 62(2) לפקודה לתקנה 21(ג)

18. סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, קובע כהאי לישנא:

"נוהג רכב בדרך בקלות ראש, או ברשלנות, או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימלית שנקבעה".

תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, קובעת כי: **"לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר...והבחנה בתמרורים...בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך".**

הסעיפים דומים, וכך גם היסוד העובדתי שבחובם.

קיים הבדל בענישה בין שני הסעיפים, כך שתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, **לבדה**, מהווה ברירת משפט, שהעונש בצדה עומד כיום על קנס בסך 500 ₪ (סמל סעיף: 2429).

אין המדובר בעבירת תוספת עלי פקודת התעבורה ואין בצדה פסילת רישיון מנימלית.

לעומתה, אחותה הבכורה, עלי סעיף 62(2) לפקודה, נהיגה בקלות ראש, הינה עבירה מסוג הזמנה לדין, גם שעומדת היא לבדה, ובנסיבות של תאונת דרכים בה נגרם נזק או חבלה לאדם תפעיל זו פסילת מינימום בת 3 חודשים, כמצוין בתוספת השנייה לפקודה - ראו סעיף 38(2) לפקודה וכן מהווה היא עבירת תוספת לעניין סעיף 37 כאמור.

ברי הוא מקריאת תקנה 21(ג) כי כוללת המה גם מצב של קלות ראש, כאחותה הבכורה, עם זאת כוללת היא גם מצבים **מופחתים** של אי זהירות או אי תשומת לב מספקת.

עפ"י המדרג הנורמטיבי, פקודת התעבורה הינה חקיקה ראשית, ולאור השימוש בביטויים מתחום דיני הרשלנות, ברי הדבר כי סעיף 62(2) דורש יסוד נפשי מסוג רשלנות, כאמור בסעיף 21 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

מנגד, וכך הן רוב רובן של העבירות עלי תקנות התעבורה, וכפועל יוצא מסיווגן כעבירות מסוג אחריות קפידה, בהתאם לסעיף 22 לחוק העונשין - עבירות אלה אינן דורשות יסוד נפשי כלשהו, ודי לתביעה להוכיח בהן את היסוד העובדתי בלבד.

(בעניין סיווגן של עבירות הקבועות בתקנות התעבורה כעבירות מסוג אחריות קפידה, ראו: ר"ע 213/83 אסולין נ' מדינת ישראל; רע"פ 4010/04 עבד אל ראזק נ' מדינת ישראל; רע"פ 2924/04 מדינת ישראל נ' רפאל אוחנה).

עם זאת, הדברים יפים לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, **כשהיא עומדת לבדה**, כעבירה של אחריות קפידה, במסגרת דוח, ואין הדברים ישימים לעבירה זו, כבענייננו, **בהקשר** לתאונת דרכים.

עבירה של נהיגה בחוסר זהירות, עפ"י תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, **בהקשר לתאונת דרכים**, גם היא דורשת יסוד נפשי של רשלנות, אם כי **ברף הנמוך ביותר של אי זהירות**, בהתחשב בנסיבות, סוג הרכב ומצבו, מצב הדרך, אותות של שוטרים, תמרורים, תנועת עוברי הדרך וכל עצם המוצב בדרך או בסמוך לה.

ברי, כי קיים ערוב בין היסוד העובדתי ליסוד הנפשי, שלא תמיד נדרש להוכיחו כאמור, בתקנה זו, אולם נראה כי ניתן למצות מהיסוד העובדתי את היסוד הנפשי הנדרש של **רף רשלני נמוך מסוג אי זהירות** - במקום בו הנהג הסביר או הנהג מן היישוב היה נוהג אחרת.

עוד על ההבדלים בין הסעיף לתקנה - ראו ת.ד. (ירושלים) 2136/05 מדינת ישראל נ' שוויקי, מיום 5.4.05, והפסיקה הרבה המצוטטת שם.

עוד ראו רע"פ 7195/15 טשסלי נ' מדינת ישראל, מיום 29.10.15.

באשר לסמכות התביעה התעבורתית לסווג מעשי הנאשם תוך קביעתן של העבירות - ראו

רע"פ 7213/14 רונן מאיר נ' מדינת ישראל, מיום 21.12.14.

אשר על כן, ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, במצבים בהם, נסיבות התאונה הינן כאלה, בהן הנהג נקט כמעט בכל האמצעים כדי להמנע מתאונה, או שנהג בצורה איטית וזהירה, ומדובר בחוסר תשומת לב שאינה מגעת כדי קלות ראש - ראוי לעשות שימוש בתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה ולא בחלופה המחמירה שבסעיף 62(2) לפקודה.

מבלי לקבוע מסמרות בדבר, תאונת דרכים, בנסיבות של שכרות או מהירות או עקיפה מסוכנת/ קו הפרדה או אי ציות לאור אדום או תמרור עצור - נראה כי הסעיף המכריע הינו נהיגה בקלות ראש בהתאם לסעיף 62(2) לפקודה.

במצבי הביניים, כשמדובר בנהיגה איטית, זהירה של אי מתן תשומת לב מלאה, הרכיב המכריע יהא אי זהירות, ובתוך כך תקנה 21(ג) תשלט בכיפה.

כל מקרה לגופו ולנסיבותיו, כאשר בהחלט יתכנו מקרים, מהדוגמאות הפרטניות שסקרתי לעיל, שיוכלו לעבור מצד הפקודה לצד התקנה ולהיפך.

מן הכלל אל הפרט

19. אשר על כן אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מעבירה של נהיגה בקלות ראש, ומרשיעו בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות, בהתאם לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, אי ציות לתמרור 303, בהתאם לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה וגרימת חבלה של ממש לאדם, לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ו, 26 ינואר 2016, במעמד הצדדים.